

I

Plain of Angels, Idaho

Zij was de uitverkorene.

Hij observeerde het meisje nu al maanden, sinds ze met haar ouders in het dorp was komen wonen. Haar vader heette George Sheldon en was een weinig getalenteerde timmerman die aan de bouwploeg was toegevoegd. Haar moeder, een onopvallende, nietszeggende vrouw, was tewerkgesteld in de bakkerij. Beiden waren werkloos en wanhopig geweest toen ze voor het eerst zijn kerk in Idaho Falls waren binnengelopen, snakkend naar soelaas en verlossing. Jeremiah had hen in de ogen gekeken en gezien wat hij hoopte te zien: dolende zielen op zoek naar een anker.

Ze waren rijp geweest voor de oogst.

Nu woonden de Sheldons met hun dochter Katie in Cottage C van Calvary, het gloednieuwe wooncomplex. Op de sabbat zaten ze op hun vaste plaatsen in de veertiende rij. In hun voortuin hadden ze stokrozen geplant en zonnebloemen gezaaid, de vrolijke bloemen die alle voortuinen sierden. In vrijwel alle opzichten waren ze precies zoals de andere vierenzestig gezinnen van de Orde van Jeremiah, gezinnen die samen werkten, samen baden, en op de avond van de sabbat samen het brood braken.

Maar in één belangrijk opzicht waren de Sheldons uniek. Ze hadden een uitzonderlijk mooie dochter. Een dochter van wie hij zijn ogen niet kon afhouden.

Hij keek uit het raam naar het schoolplein en zag haar. Het was pauze, dus waren de leerlingen buiten, genietend van de warme septemberdag, de jongens gekleed in een wit overhemd en een zwarte broek, de meisjes in lange, pastelkleurige jurken. Ze zagen er gezond uit, gekust door de zon, zoals kinderen eruit hoorden te zien. Er

waren veel ranke meisjes, maar Katie Sheldon viel evengoed op, met haar ontembare krullen en haar parelende lach. Wat ontwikkelen meisjes zich toch snel, dacht hij. In een jaar tijd was ze veranderd van een kind in een jonge vrouw, en haar heldere ogen, glanzende haar en rozige wangen waren allemaal tekenen van vruchtbaarheid.

Ze stond met twee vriendinnetjes in de schaduw van een knoestige eik, hun hoofden naar elkaar toe gebogen als de drie gratiën die elkaar geheimen toefluisterden. Rondom hen bruiste de energie van schoolkinderen die lachten, hinkelden en voetbalden.

Opeens zag hij een jongen op het trio aflopen. Hij fronste. De jongen was een jaar of vijftien en had dik, blond haar en lange benen die zijn broek ontgroeid waren. Halverwege het plein stopte hij, alsof hij moed verzamelde om door te gaan. Toen hief hij zijn kin op en liep door naar de meisjes. Naar Katie.

Jeremiah ging dichterbij het raam staan.

Katie keek op en glimlachte toen de jongen haar naderde. Het was een onschuldige glimlach, maar de jongen wilde natuurlijk maar één ding. Ja, Jeremiah wist precies wat er in zijn hoofd omging. *Zondig gedrag. Vuiligheid.* Nu stonden ze met elkaar te praten, Katie en de jongen, en de andere meisjes hadden zich intuïtief teruggetrokken. Vanwege het lawaai op het plein kon Jeremiah niet verstaan wat ze zeiden, maar hij zag de aandachtige stand van Katies hoofd, de kockette manier waarop ze haar krullen naar achteren schudde. Hij zag hoe de jongen zich een beetje naar haar toe boog, alsof hij haar geur wilde opsnuiven. Het was die jongen van McKinnon. Adam of Alan of zoiets. Er woonden nu zo veel gezinnen in het dorp en er waren zo veel kinderen dat hij niet alle namen kon onthouden. Hij keek woedend op hen neer en klemde zijn handen zo strak om het raamkozijn dat zijn nagels in de verf drongen.

Met een ruk draaide hij zich om, liep zijn kantoor uit en daalde met bonkende stappen de trap af. Bij iedere stap klemde hij zijn kaken strakker op elkaar en werd het brandende gevoel in zijn maag sterker. Hij gooide de voordeur open, maar eenmaal buiten bleef hij abrupt staan. Uit alle macht probeerde hij zich te beheersen.

Want dit kon natuurlijk niet. Men gaf niet openlijk blijk van woede.

De bel ging. De pauze was voorbij. Hij bleef staan, diep ademhalend om zijn kalme terug te vinden. Hij concentreerde zich op de geur van het verse hooi en van het brood dat in de nabije bakkerij uit de ovens kwam. Aan de andere kant van het dorp, waar de nieuwe gebedshal werd gebouwd, klonk het jankende geluid van een elektrische zaag en galmde het echoënde geklop van vele hamers. Deugdzaam geluiden van de eerlijke arbeid van een gemeenschap die zich inspande te Zijner meerdere glorie. En ik ben hun herder, dacht hij. Ik wijs hun de weg. Zie hoe ver we al zijn gekomen! Je hoefde maar naar het groeiende dorp te kijken, naar de nieuwe huizen die werden gebouwd, om te zien dat het hun goed ging.

Hij duwde het hek naar het schoolplein open, liep langs het lokaal van de basisschool, waar de kinderen het alfabetlied zongen, en ging het lokaal van de middenschool binnen.

De lerares kwam haastig overeind, totaal verrast. ‘Profeet Goode, wat een eer!’ zei ze ademloos. ‘Ik wist niet dat u ons vandaag een bezoek zou brengen.’

Hij glimlachte. De vrouw bloosde van de aandacht die hij haar schonk. ‘Zuster Janet, het is niet nodig daar zo’n punt van te maken. Ik kom uw leerlingen alleen maar goedendag zeggen en vragen of iedereen zin heeft in het nieuwe schooljaar.’

Ze keek stralend naar haar leerlingen. ‘Is dat geen eer, kinderen, dat profeet Goode bij ons op bezoek is gekomen? Heten jullie hem eens netjes welkom.’

‘Welkom, profeet Goode,’ zeiden de leerlingen in koor.

‘Is het schooljaar voor jullie allemaal goed begonnen?’ vroeg hij.

‘Ja, profeet Goode.’ Weer in koor, zo perfect dat het klonk alsof ze erop geoeft hadden.

Hij zag dat Katie Sheldon in de derde bank zat. Hij zag ook dat de blonde jongen die met haar had staan flirten schuin achter haar zat. Langzaam liep hij door het lokaal, knikkend en glimlachend terwijl hij naar de tekeningen keek die aan de muren hingen. Alsof die hem interesseerden. Hij had alleen maar aandacht voor Katie, die stilletjes in haar bank zat, met neergeslagen ogen, zoals een fatsoenlijk meisje betaamt.

‘Laat u zich vooral niet door mij van de les afleiden,’ zei hij tegen

zuster Janet. ‘Ga maar door waar u was gebleven. Doe maar net alsof ik er niet ben.’

De lerares schraapte haar keel. ‘Kinderen, doe jullie wiskundeboek open bij pagina 203 en maak som tien tot en met zestien. Als jullie daarmee klaar zijn, zullen we samen de oplossingen doornemen.’

Terwijl potloden krasten en pagina’s ritselden vervolgde Jeremiah langzaam zijn weg door het lokaal. De leerlingen waren zo geïntimideerd dat ze niet naar hem durfden te kijken en hielden hun ogen op hun werk gericht. Ze waren bezig met algebra, iets wat hij zelf nooit onder de knie had gekregen. Hij bleef staan bij de lessenaar van de blonde jongen die zo openlijk belangstelling had getoond voor Katie, keek over zijn schouder en las de naam op het werkschrift. *Adam McKinnon*. Een lastpost voor wie hij een oplossing zou moeten zoeken.

Hij liep door naar Katies lessenaar, bleef staan en keek over haar schouder. Ze vulde nerveus een cijfer in en gumde het meteen weer uit. Een stukje van haar nek was zichtbaar vanwege de scheiding in haar lange haar en daar was haar huid blozend rood, alsof zijn blik haar brandde.

Hij boog zich over haar heen, snoof haar geur op en voelde een warmte in zijn lendenen. Er ging niets boven de geur van een jong meisje en dit meisje geurde het zoetst van allemaal. Onder de stof van het lijfje van haar jurk zag hij de zwelling van haar ontluikende borstjes.

‘Het geeft niet als het niet gaat, lieve kind,’ fluisterde hij. ‘Ik was ook nooit goed in algebra.’

Ze keek op en de glimlach die ze hem schonk was zo betoverend dat hij er sprakeloos van werd. *Ja. Zij is de uitverkorene.*

De banken waren versierd met bloemen en linten. Aan de hoge balken van de gloednieuwe gebedshal hingen lange bloemenslingers. Er waren zo veel bloemen dat de hal eruitzag als de Hof van Eden, vol geur en kleur. Het ochtendlicht scheen door de ronde ramen en tweehonderd vreugdevolle stemmen brachten lofzangen ten gehore.

Wij zijn uwe dienaren, o Heer. Vruchtbaar is uw kudde en overvloedig uw oogst.

Nu zwegen de stemmen en werd op het orgel een bruidsmars ingezet. De hele gemeente keek om naar Katie Sheldon, die in de deuropening stond alsof ze aan de grond was genageld en verward met haar ogen knipperde tegen alle blikken die op haar gericht werden. Ze droeg de met kant afgezette witte jurk die haar moeder had gemaakt en haar nieuwe satijnen schoentjes piepten eronderuit. Op haar hoofd droeg ze een maagdenkroon van witte rozen. De organist bleef spelen en de aanwezigen wachtten, maar Katie was niet in staat zich te bewegen. Ze wilde niet.

Het was haar vader die haar dwong de eerste stap te zetten. Hij legde zijn hand om haar arm en zijn diep in haar huid knijpende vingers gaven zijn onmiskenbare waarschuwing aan haar door. *Waag het niet me te schande te maken.*

Ze kwam in beweging. Zonder haar voeten te voelen in de satijnen schoentjes liep ze naar het altaar dat in de verte op haar wachtte. Naar de man die door God tot haar echtgenoot was verkozen.

Ze zag bekende gezichten in de banken: haar onderwijzeressen, haar vriendinnen, haar burens. Daar had je zuster Diane, die samen met haar moeder in de bakkerij werkte, en broeder Raymond, die de zorg had voor de koeien waarvan ze de zachte flanken zo graag aaide. En daar stond haar moeder, in de voorste bank, waar ze nog nooit eerder had gestaan. Het was een ereplaats, waar alleen uitverkorenen mochten plaatsnemen. Haar moeder keek trots, o wat keek ze trots, en stond kaarsrecht, als een koningin, met haar eigen kroon van rozen.

‘Mamma,’ fluisterde Katie. ‘Mamma.’

Maar de gemeente had een nieuwe lofzang ingezet en niemand hoorde haar.

Pas bij het altaar liet haar vader haar arm los. ‘Wees gehoorzaam,’ zei hij zachtjes en toen liep hij naar haar moeder. Ze wilde achter hem aan gaan, maar de ontsnappingsroute werd geblokkeerd.

Profeet Jeremiah Goode stond op haar pad en pakte haar hand.

Wat voelden zijn vingers heet aan op haar verkilde huid. En wat zag zijn hand er groot uit. Haar eigen hand verdween er bijna in, alsof ze zich in de greep bevond van een reus.

De gemeente hief het bruiloftslied aan. *In vreugde verenigd, in de hemel gezegend, voor altijd verbonden in de ogen van de Heer!*

Profeet Goode trok haar dicht tegen zich aan en ze jammerde zachtjes van pijn toen zijn nagels zich als klauwen in haar huid zetten. *Je bent nu van mij, je behoort aan mij toe omdat God dat wil,* zei hij met die greep. *En je zult me gehoorzamen.*

Ze keek om naar haar vader en moeder. Zwijgend smeekte ze hun haar hier weg te halen, haar mee naar huis te nemen. Maar ze zongen uit volle borst en met stralende gezichten. Ze liet haar blik door de zaal gaan, op zoek naar iemand die haar uit deze nachtmerrie kon halen, maar zag slechts een massa goedkeurende, glimlachende gezichten en knikkende hoofden. Ze zag een zaal waar het zonlicht de bloemblaadjes deed glanzen, een zaal waar tweehonderd stemmen opstegen in gezang.

Een zaal waar niemand de stille kreten van een dertienjarig meisje hoorde of wilde horen.

2

Zestien jaar later

De relatie liep ten einde, maar dat wilden ze geen van beiden toegeven. Ze spraken over de regen, de overstroomde wegen en de belabberde verkeerssituatie, over hoe groot de kans was dat haar vlucht vertraging zou hebben. Ze spraken niet over het enige waar ze constant aan dachten, ook al hoorde Maura Isles het aan Daniel Brophy's stem, en aan haar eigen stem, zo vlak, zo dof. Ze deden net alsof er niets was veranderd. Alsof ze gewoon moe waren omdat ze de halve nacht op waren gebleven, voor de zoveelste keer verstrikt in het pijnlijke gesprek dat de voorspelbare slotscène was van hun liefdesspel. Het gesprek waaraan ze altijd het gevoel overhield zowel kwetsbaar als veeleisend te zijn.

Kon je maar elke nacht bij me blijven. Konden we maar elke ochtend samen wakker worden.

Ik ben er nu toch, Maura?

Ja, maar je bent nooit helemaal van mij. Daarvoor moet je een keuze maken.

Ze keek door de voorruit naar de auto's die door de stromende regen reden. Daniel is niet in staat te kiezen, dacht ze. En al zou hij mij kiezen, al zou hij het priesterschap vaarwel zeggen en zijn geliefde kerk verlaten, dan nog zou hij altijd blijven kampen met schuldgevoelens die stiekem naar ons zouden gluren als een onzichtbare maîtresse. Ze keek naar de ruitenwissers die het watergordijn heen en weer zwiepten in het grauwe daglicht dat paste bij haar stemming.

'Het wordt krap aan,' zei hij. 'Heb je online ingecheckt?'

'Ja, gisteren. Ik heb mijn instapkaart al.'

'Mooi. Dat scheelt weer een paar minuten.'

‘Maar ik moet wel mijn koffer afgeven. Mijn winterkleren pasten niet in een handkoffertje.’

‘Ik begrijp niet waarom ze geen warm oord hebben gekozen voor deze conferentie. Waarom Wyoming in november?’

‘Men zegt dat Jackson Hole erg mooi is.’

‘Bermuda is ook mooi.’

Ze bekeek hem vanuit haar ooghoek. Het schemerige interieur van de auto maskeerde de rimpels van vermoeidheid, maar ze zag het toenemende grijs in zijn haar. We zijn in één jaar allebei een stuk ouder geworden, dacht ze. De liefde maakt ons oud.

‘We kunnen naar een warm oord gaan als ik terug ben,’ zei ze. ‘Een lang weekend.’ Ze lachte roekeloos. ‘Nee, ik weet het nog beter gemaakt. We laten de boel de boel en knijpen er een hele maand tussenuit.’

Hij zei niets terug.

‘Of is dat te veel gevraagd?’ vroeg ze zachtjes.

Hij zuchtte vermoeid. ‘Hoe graag we ook aan de rest van de wereld willen ontsnappen, de wereld blijft bestaan en we zullen er altijd naar moeten terugkeren.’

‘We moeten niets.’

Zijn ogen stonden oneindig bedroefd toen hij naar haar keek. ‘Dat zeg je wel, maar dat geloof je niet echt, Maura.’ Hij richtte zijn blik weer op de weg. ‘Net zo min als ik.’

Nee, dacht ze, omdat wij onze verantwoordelijkheden zo verdomd zwaar opvatten. Ik ga elke dag naar mijn werk, betaal netjes belasting, doe wat de wereld van me verwacht. Ik kan wel zeggen dat ik er met hem vandoor wil gaan, dat ik waanzinnige, wilde dingen wil doen, maar ik weet dat ik dat in werkelijkheid nooit zal doen. En Daniel ook niet.

Hij stopte bij haar terminal. Ze bleven zitten zonder naar elkaar te kijken. Maura staarde naar de reizigers die naar de ingang van de vertrekhal liepen, weggedoken in hun regenjassen, als een rouwprocessie op een stormachtige novemberochtend. Ze wilde niet uit de warme auto stappen en zich bij die mistroostige passagiers aansluiten. Als ik nou eens niet op dat vliegtuig stap, maar vraag of hij me weer naar huis wil brengen, dacht ze. Misschien, als we er de tijd

voor nemen om er nog een poosje over te praten, vinden we een manier om de relatie in stand te houden.

Iemand klopte op haar raam en toen ze opzij keek zag ze dat het een agent van de luchthavenpolitie was. ‘Dit is een laadzone,’ snauwde hij. ‘U mag hier niet parkeren.’

Daniel liet het raampje zakken. ‘Ik zet haar alleen maar af.’
‘Snel dan.’

‘Ik zal je koffer uit de kofferbak halen,’ zei Daniel en hij stapte uit.

Huiverend stonden ze op de stoep, te midden van het lawaai van ronkende bussen en schrille politiefluitjes. Als hij zijn man was, dacht ze, zouden we elkaar nu omhelzen. In plaats daarvan onthielden ze zich nu al zo lang angstvallig van openbare uitingen van hun liefde voor elkaar en ondanks dat hij zijn priesterboord niet droeg, leek zelfs een vluchtige omhelzing te gevaarlijk.

‘Ik hoef niet naar die conferentie te gaan,’ zei ze. ‘We kunnen deze week ook voor onszelf nemen.’

Hij zuchtte. ‘Ik kan niet zomaar een week verdwijnen, Maura.’
‘Wanneer kun je dat wel?’

‘Ik moet zoiets van tevoren regelen. We gaan echt een keer samen weg. Ik beloof het.’

‘Samen weg. Ver weg natuurlijk. Naar een plek waar niemand ons kent. Terwijl ik je zo graag eens een hele week gewoon voor mezelf zou willen hebben zonder ver te hoeven reizen.’

Hij wierp een zijdelingse blik op de agent, die weer naar hen toe kwam. ‘We hebben het er nog wel over als je terug bent.’

‘Meneer!’ riep de politiemans. ‘Ik had gezegd dat u hier niet mocht blijven staan!’

‘Ja, we praten dan wel verder.’ Ze lachte. ‘Daar zijn we goed in, praten. We doen niet anders.’ Ze pakte haar koffer.

Hij legde zijn hand op haar arm. ‘Maura, laten we nu niet op deze manier afscheid nemen. Je weet dat ik van je hou. Ik heb alleen meer tijd nodig om het een plek te geven.’

Ze zag het verdriet op zijn gezicht geëtst staan. Het bedrog, de besluiteloosheid en de schuldgevoelens van de afgelopen maanden hadden sporen achtergelaten en het geluk dat hij bij haar had gevonden van zijn glans beroofd. Ze had hem met een eenvoudige

glimlach en een geruststellend kneepje in zijn arm kunnen troosten, maar was op dat moment niet in staat zich over haar eigen verdriet heen te zetten. Vergelding was het enige waar ze aan kon denken.

‘Ik weet niet zeker of we nog wel tijd hebben,’ zei ze. Ze draaide zich om en liep de vertrekhal in. Op het moment dat de glazen deuren achter haar dichtgleden, had ze al spijt van haar woorden, maar toen ze bleef staan en omkeek, stapte hij al in zijn auto.

De benen van de man waren gespreid, waardoor de uiteengereten testikels en de geschroevde huid van de billen en het kruis te zien waren. De mortuariumfoto was zonder enige waarschuwing van de spreker op het scherm verschenen, maar niemand in de verduisterde conferentiezaal van het hotel gaf ook maar enige blijk van onbehagen. Dit publiek was gewend aan de aanblik van verminkte lichamen. Voor wie verkoold vlees had gezien en aangeraakt, voor wie de stank ervan kende, bevatten dergelijke steriele foto’s geen weerzinwekkendheden. De grijsharige man die naast Maura zat, was zelfs al een paar keer in slaap gevallen en in het schemerige licht zag ze hoe zijn hoofd weer voorover zakte en met een schokje omhoogkwam in zijn gevecht tegen de slaap, ongevoelig voor de gruwelen die op het scherm getoond werden.

‘Wat we hier zien, is typerend letsel dat wordt veroorzaakt door een autobom. Het slachtoffer was een vijfenveertigjarige Russische zakenman. Op een ochtend stapte hij in zijn dure Mercedes en toen hij de motor startte, ontplofte de bom die onder zijn stoel was geplaatst. Zoals u op de röntgenfoto’s kunt zien...’ De spreker klikte met de muis om de volgende powerpointdia te laten verschijnen. Het was een röntgenfoto van het bekken waarop je kon zien dat het schaambeem uiteen was getrokken en dat stukjes bot en metaal in de weke delen waren gedrongen. ‘U ziet dat door de kracht van de explosie de balzak is gescheurd, het stuitbeen is doorkliefd en er metaalfragmenten in de bilnaad zijn gedrongen. Tot mijn spijt krijgen we in deze tijd van terreuraanvallen steeds vaker te maken met dergelijk letsel, veroorzaakt door explosieven. Dit was een kleine bom, bedoeld om alleen de bestuurder te doden. In het geval van terreur-

aanvallen hebben we het over veel grotere explosies met een groot aantal slachtoffers.’

Weer klikte hij met de muis en nu verscheen er een foto van uitgesneden organen, die glanzend op een groene lap stof lagen, als aanbiedingen bij de slager.

‘Soms zie je uitwendig niet veel, maar zijn inwendige verwondingen fataal. Hier zien we het resultaat van de explosie van een zelfmoordterrorist in een café in Jeruzalem. De longen van het veertienjarige vrouwelijke slachtoffer hebben omvangrijk letsel opgelopen van de schokgolf en haar inwendige organen zijn geperforeerd. Haar gezicht, daarentegen, is ongedeerd gebleven en ziet er bijna engelachtig uit.’

De foto die hij nu liet verschijnen ontlokte de eerste hoorbare reactie aan het publiek, een gemompel dat droefenis en ongeloof uitdrukte. Het meisje leek ongedeerd, haar mooie gezichtje was glad en stil, haar donkere ogen staarden onder de dikke wimpers in het niets. Uiteindelijk waren het niet de gruwelen maar juist schoonheid waar deze zaal vol pathologen door werd geschokt. De schoonheid van een meisje van veertien dat op het moment van haar dood misschien had zitten denken aan haar huiswerk. Of aan een leuk jurkje. Of aan een jongen die ze op straat had gezien. Ze had niet geweten dat haar longen, lever en milt een paar dagen later op de snijtafel van een patholoog-anatoom zouden liggen, noch dat haar gezicht vertoond zou worden aan een zaal met tweehonderd artsen.

Toen het licht aanging, was het publiek er nog stil van. Terwijl iedereen opstond om de zaal te verlaten, bleef Maura zitten, starend naar de aantekeningen die ze had gemaakt over spijkerbommen en pakjesbommen, autobommen en bermbommen. Als het erom ging dood en verderf te zaaien, kende het vernuft van de mens geen grenzen. We zijn erg goed in elkaar vermoorden, dacht ze. Maar we falen als het om liefde gaat.

‘Neem me niet kwalijk. Bent u niet Maura Isles?’

Ze keek op naar de man die twee rijen vóór haar was opgestaan. Hij was ongeveer van haar leeftijd, een lange, atletisch gebouwde man, met een gebruind gezicht en door de zon gebleekt haar, die haar onmiddellijk deed denken: *beachboy*. Hij kwam haar vaag be-

kend voor, maar ze kon zich niet herinneren waar ze hem van kende, wat haar nogal verbaasde, want het was een gezicht dat iedere vrouw zich beslist zou herinneren.

‘Maura! Je bent het!’ Hij lachte. ‘Ik dacht het al toen ik je zag binnenkomen.’

Ze schudde haar hoofd en zei: ‘Sorry. Het spijt me erg, maar ik kan je niet thuisbrengen.’

‘Het is ook al lang geleden. En ik heb geen paardenstaartje meer. Doug Comley, van Stanford. Hoelang is het inmiddels geleden dat we daar studeerden? Twintig jaar? Het geeft niks, hoor, dat je me vergeten bent. Ik zou mij ook vergeten zijn.’

Er kwam een herinnering naar boven, een jongeman met lang, blond haar en een stofbril op zijn roodverbrande neus. Hij was toen erg mager geweest, een hazewindhond in een spijkerbroek. ‘Hebben wij niet samen in een laboratorium gewerkt?’ vroeg ze.

‘Kwantitatieve analyse. In ons tweede studiejaar.’

‘Dat je dat nog weet, na al die tijd.’

‘Ik herinner me niks van kwantitatieve analyse, maar ik herinner me jou nog heel goed. Je werkte aan de tafel tegenover me en kreeg altijd de hoogste cijfers. Als ik me niet vergis, zou je gaan doorstuderen aan de medische faculteit van de universiteit van San Francisco.’

‘Dat klopt, maar ik woon nu in Boston. En jij?’

‘Ik ben verbonden aan de universiteit van San Diego. Ik heb Californië nooit kunnen verlaten, verslaafd als ik ben aan zon en surfen.’

‘Dat lokt mij op dit moment ook wel. Ik ben de kou nu al zat en het is pas november.’

‘Ik vind de sneeuw hier anders wel leuk. Weer eens wat anders.’

‘Ja, als je er niet vier maanden van het jaar in zit, is het leuk.’

De zaal was inmiddels leeggestroomd en hotelpersoneel begon de stoelen op te stapelen en reed de geluidsapparatuur weg. Maura deed haar blocnote in haar tas en stond op. Toen zij en Doug door parallelle rijen naar de uitgang liepen, vroeg ze: ‘Ga je straks naar de cocktailparty?’

‘Dat denk ik wel. Maar voor het avondeten zijn we op onszelf aangewezen, geloof ik.’

‘Dat klopt, een diner staat niet op het programma.’

Ze liepen samen de zaal uit en kwamen terecht in een drukke lobby vol artsen die allemaal dezelfde witte naambadges hadden en tassen met het logo van de conferentie. Samen wachtten ze op de lift, terwijl ze het gesprek met enige moeite op gang hielden.

‘Ben je hier met je man?’ vroeg hij.

‘Ik ben niet getrouwd.’

‘Ik dacht dat ik je huwelijk aangekondigd had zien staan in het alumnimagazine.’

Ze keek hem verbaasd aan. ‘Hou jij dat soort dingen dan bij?’

‘Ik ben altijd benieuwd hoe het met mijn klasgenoten gaat.’

‘Ik ben vier jaar geleden gescheiden.’

‘O. Dat spijt me.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Mij niet.’

Ze namen de lift naar de derde etage, waar ze allebei uitstapten.

‘Tot straks dan,’ zei ze. Ze stak groetend haar hand op en pakte haar sleutelkaart.

‘Heb jij voor het diner al met iemand afgesproken? Ik ben hier namelijk in mijn eentje. Als het je leuk lijkt om samen een hapje te gaan eten, zoek ik een goed restaurant. Bel me maar.’

Ze draaide zich weer naar hem om, maar hij liep al weg door de gang, met de tas over zijn schouder. Toen ze hem zag weglopen, flits-te er een andere herinnering aan Douglas Comley door haar hoofd. Doug die op krukken over het plein van de campus hobbelde.

‘Had jij dat jaar niet je been gebroken?’ riep ze hem na. ‘Vlak voor de eindexamens?’

Hij draaide zich lachend om. ‘Is dat wat je van mij herinnert?’

‘Het komt langzaam boven. Je had je been gebroken bij het skiën of zoiets.’

‘Of zoiets.’

‘Niet bij het skiën?’

‘Hou op.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Het is zo gênant dat ik er maar liever over zwijg.’

‘Dat had je gedacht. Nu moet je het me vertellen ook.’

‘Als je vanavond met me gaat dineren.’

Ze zweeg toen de liftdeur openging en een man en vrouw uitstap-

ten. Ze liepen de gang in, gearmd, niet bang te laten zien dat ze bij elkaar hoorden. Zo dienen stelletjes zich te gedragen, dacht ze, toen ze een kamer binnengingen en de deur achter zich dichtdeden.

Ze keek naar Douglas. 'Ik ben erg benieuwd naar dat verhaal.'